

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

NAAR PALAMOS EN TERUG

Blij spel over en door senioren

door

Raymond Willems

Toneelfonds J. Janssens

Antwerpen - 1991

Nr. 1001

PERSONAGES

5 dames en 3 heren

Hotelgasten :

Jeanne : Weduwe met achtergebleven vriend in België.

Josée : Wat jongere juffrouw.

Manda : Gehuwd maar alleen op verlof.

Virginie : Weduwe. Werkte vroeger als bankbediende.

René : Weduenaar. Was landbouwer.

Frans : Vriendelijke maar onzekere weduenaar.

Door : Nederlands sprekende Spanjaard.

Netteke : Hoteluitbaatster van Belgische origine.

DECOR.

Binnenhof van een zonnig Spaans hotelletje. Deuren achter, rechts en links. Er staan uiteraard stoeltjes en tafeltjes en een kleine bar.

EERSTE BEDRIJF

NETTEKE : (verzorgt bloemen en planten. Schikt tafels en stoelen.)

Ze komen er aan. Een nieuwe lichter toeristen op zoek naar de Spaanse zon. Aha ! Ik hoor iets. (Af. Men hoort haar verder praten.) Buenos dias senoras y senores. Bienvenido en hotel Sol y Mar. Como estas ? Pas trop fatigués , non ? Langs hier graag. Dadelijk, dadelijk.

(René komt op. Netteke, gehaast, volgt hem.)

NETTEKE : De kamers zijn langs hier, meneer. Dit is de binnenkoer.

RENE : (roept naar binnen.) Frans ! Frans ! Langs hier ! Kom man, we gaan er eentje op ons hart zetten. Daar zijn we hard aan toe na zo een reis van vijftien uren.

NETTEKE : Je bagage ? (Gehaast terug af)

RENE : Laat staan ! Ik heb dorst ! Frans ! Waar blijft die brave jongen? (Laat zich in een zeteltje vallen)

FRANS : (Op met valies) Jij zit al ? Ga je niet eerst naar je kamer ?

RENE : Ik heb dorst ! (roept) Ober ! Ober !

FRANS : Hier wordt niet geserveerd. Dat zie je !

RENE : Wel, verdomme ! (Staat op en roept naar de deur) Héla ! Is hier niets te drinken?! (tegen Frans) Zet u neer. Ik los dat op. Zo rap zijn ze niet van ons af. (naar binnen.)

FRANS : (Wijfelt of hij wil neerzitten of achter René aangaan) Een boer met veel geld en weinig manieren. In de autobus heeft hij een paar keer de boel lelijk op stelten gezet.

RENE : (op) Miljaar ! Verdomme ! Een kar vol drank in de bar en alles gesloten. Wat een toestand.

FRANS : Wat wil je. Het is siesta.

RENE : Wat is dat ?

FRANS : Ze nemen hun middagdutje tijdens de heetste uren van de dag.

(Staat op) Ik haal de sleutel van mijn kamer. Een beetje op het bed liggen zal me geen kwaad doen.

RENE : Kom man, we gaan de stad in. Ergens een ferme pot pakken.

FRANS : Het is me te warm. Ik ben moe. Anderhalve dag busreis. Het is genoeg geweest.

RENE : Dan ga ik alleen. (Wil vertrekken.)

FRANS : Uw valies !

RENE : Die loopt niet weg. (af)

FRANS : (Hoofdschuddend af) Het is net een dolle stier.

(Lichten in de zaal ontsteken. Uit een deur in de zaal komen Virginie en Manda naar binnen. Ze sjouwen met hun koffers, ze hebben het warm. Virginie zet even de koffers neer en diept uit haar handtas een reisfolder op en leest erin.)

VIRGINIE : Niks, helemaal niets komt overeen met wat hier zo mooi gedrukt staat. Waar zijn we hier ? (Tegen Manda) Weet jij het, mevrouw ?

MANDA : De chauffeur van de autocar zei: op het einde van het straatje links.

VIRGINIE : Hier staat : (leest) Hotelletje met uitzicht op de blauwe zee. (lastig) Zie jij de zee ? Ik niet !

MANDA : We lopen het straatje tot het einde. We vinden het wel. (Ze stappen door de zaal. Even voor ze het decor zien) Zie je ! Hotel Sol y Mar. We zijn er. Hola ! Het is hier mooi ! (Komt in het decor. Ploft in een zetel.) Ik ben blij dat ik er ben !

VIRGINIE : Het is niet hier dat we moeten zijn. Mijn papieren kloppen niet. Ik zoek verder. (voor het toneel)

NETTEKE : (Op) Aha ! Buenas dias, senora ! Je hebt het gevonden ? Van het reisbureau...?

MANDA : De Zonneklopper. We worden hier toch verwacht ?

VIRGINIE : Tja ! Tja ! (leest in folder) Nederlandstalige uitbater. (tegen Manda) Ik geloof dat het in orde is. (Stapt het decor binnen.)

NETTEKE : Si, si, senoras. Zeker is het in orde. We gaan jullie vlug de sleutels van jullie kamers geven. Je kunt je wat opfrissen. Een douche nemen. Wat bekomen van de reis.

VIRGINIE : Hebben we een kamer met zicht op zee ? Ik heb geboekt voor een kamer met zicht op zee. Dat weet je toch ?

MANDA : Ik zal blij zijn uit de zon te zijn. Foei, is het hier heet !
(Samen af. Zaallichten uit. Even later is Netteke er terug.)

NETTEKE : Dat is er weer zo ééntje. Ik ken dat. Zicht op zee en een rustige ligging moeten ze hebben en zelf zetten ze het hele hotel om de haverklap op stelten. Ze zal opkijken. (af)

(We zijn weer in de zaal. Licht. Josée en Jeanne komen naar binnen. Ze stappen beiden aarzelend naar voren. Ondertussen.)

JOSEE : En dit is Spanje ? Als ik dat geweten had, was ik zeker niet gekomen.

JEANNE : Ik ben verloren gelopen. (Koffer neer. Zakdoek.) Zie je wel ! Ik had niet mogen komen ! (paniek) Zou de autocar er nog staan ? Ik kan beter mee teruggaan. Wie helpt ons hier ? Aan wie vragen we de weg ? Was ik toch thuis gebleven !

JOSEE : In de stad, zo maar in de straat, zie je niets dan blote billen en naakte ruggen. De mensen lopen in badpak te winkelen. Dat zijn toch geen manieren ! Stel u voor : in badpak winkelen. Dat is niet fatsoenlijk.

JEANNE : Mijn hotel ! Een vrouw alleen is een sukkel !

JOSEE : Mijnheer pastoor had gelijk. Kind, zei hij, je gaat je in Spanje niet thuis voelen.

JEANNE : De chauffeur van de autocar had ons...

JOSEE : Hotel Sol y Mar ? Ik geloof dat ik er ben. Ja, dit moet het zijn. (stapt in decor)

JEANNE : (volgt aarzelend) Goddank ! Eindelijk ! (Valt in een zetel.) Is hier iemand ? (Zaallichten uit.)

(Josée kijkt door de deur. Gaat naar binnen.)

JEANNE : (Grijpt haar zakdoek. Grient.) Alleen. Weer alleen. Altijd alleen.

(Josée en Netteke op.)

NETTEKE : Wat zie ik ? Triest ? Triest op vakantie. Dat mag niet ! Jullie hebben geboekt bij...

JOSEE : Reisbureau "De Zwerver".

NETTEKE : Jullie kamers zijn gereed.

(Alle drie naar binnen.)

VIRGINIE : (op) Niets is in orde. Een kamer met zicht op zee ? Dat moet je zien ! Zicht op zee ! Bedriegers ! Mooipraters !

NETTEKE : (Op. Fijntjes) Iets niet in orde ?

VIRGINIE : (Zwaait met reisfolder) Wat staat hier ?

NETTEKE : Waar ?

VIRGINIE : Hier. (leest) Alle kamers hebben zicht op zee.

NETTEKE : Ja ? En ?

VIRGINIE : Ik zie van achter mijn raam de zee niet.

NETTEKE : Is ze weg ?

VIRGINIE : Wie ?

NETTEKE : De zee !

VIRGINIE : Weg ? Ze is er nooit geweest.

NETTEKE : De zee weg ? Dat kan niet.

VIRGINIE : Het is niet om mee te lachen. Ik laat me niet zo maar door de eerste de beste in doekjes doen. Thuis niet en zeker niet in Spanje.

NETTEKE : Je hebt goed gekeken ? De zee moet er zijn.

VIRGINIE : Niets ! Ik zie alleen een voorschot groot blauwe lucht.

NETTEKE : Je hebt je raam opengezet ?

VIRGINIE : En ik ben op het terras geweest. Ik zie muren, vensters en balkonnetjes. Triest om zien.

NETTEKE : Heb je het trapje niet gevonden ?

VIRGINIE : Trapje ? Welk trapje ?

NETTEKE : Op jouw terras staat een trapje. Als je daar opstaat...

VIRGINIE : (kwaad) Wablief ?

NETTEKE : Als je daar op staat zie je de zee heel duidelijk.

VIRGINIE : Op een trapje moeten staan om de zee te kunnen zien. Nu breekt mijn klomp !

NETTEKE : Wanneer je naar het strand wandelt heb je dat trapje natuurlijk niet nodig. Dan is de zee vlakbij.

VIRGINIE : Héla ! Zo geraak je niet van mij af. Dat neem ik niet. De reisbrochure schrijft...

NETTEKE : Dat je zicht hebt op zee.

VIRGINIE : Ja, en ?

NETTEKE : Mevrouw, luister eens, je moet op vakantie tot rust kunnen komen. Als je zo doorgaat bederf je het verlof van al de mensen in het hotel. Met dat trapje zie je de zee. Dus alles is in orde. Ekskuseer, ik moet me met mijn personeel in de keuken bezighouden.

VIRGINIE : (Bekijkt haar folder. Bekijkt Netteke.) Ik zou eens heel hard willen vloeken.

NETTEKE : (Van in de deuropening) Doe dat. Zoiets lucht op. Je bent dadelijk alleen. Geneer je vooral niet voor mij.

VIRGINIE : Potver... potver... potvernondenon. Zwendelaars. (Zwaait met haar papieren) Nu controleer ik alles. Alles !! (kwaad af)

RENE : (Op. Heeft kennelijk een glas te veel gedronken.) Goeie drank ! Lekker koel. Goed gezelschap. Daar moet ik nog naartoe. (Kijkt rond) Effekes kalm blijven. Het zou niet de eerste keer zijn dat ik iets vergeet. (Denkt na) Van de ingang naar hier... met Frans gesproken... valies neergezet. (In paniek) Mijn valies ! Mijn geld ! Zeg dat het niet waar is. Mijn valies is gestolen. Hoe gaan we dat oplossen ? (Af. Even later terug met Netteke) Madam, ik moet op het politiebureau zijn. Jij moet me de weg wijzen.

NETTEKE : Ik moet...

RENE : Er zitten hier schelmen.

NETTEKE : (Snuift de lucht rond René) Iets gedronken ? Een beetje te diep in het glas gekeken ?

RENE : Ik ben bestolen !

NETTEKE : In welke bar heb je gezeten ? Toch niet in "Le Tipic" ? Daar zijn de serveersters niet te betrouwen. Daar moet je altijd voorzichtig zijn. Ik zeg altijd: het is plezant maar... het kan geld kosten.

RENE : Mijn chequeboekje, mijn creditkaarten !

NETTEKE : Amaai ! Ja, ze zijn daar vlug van aannemen. (gebaar van stelen)

RENE : Mijn ondergoed, mijn...

NETTEKE : Uw ondergoed ? Ben je in die korte tijd naar boven geweest ?

RENE : Mijn hemden, mijn broeken...

NETTEKE : Dat kan niet ! Zet u even. Ik heb de indruk dat je vreselijk overstuur bent. Ze zullen toch niets in jouw drank gedaan hebben ?

RENE : Mijn valiesje...

NETTEKE : Je valies ? Die zwarte met die blinkende boord ?

RENE : Je hebt ze gezien ?

NETTEKE : Ik heb ze naar jouw kamer laten brengen. Ze stond hier zo eenzaam en in de weg.

RENE : En dat zeg je nu ? (Samen af.)

JEANNE : (op) Nu ben ik in Spanje en nu voel ik me pas echt eenzaam. Aan de zon en de zee heb ik geen gezelschap. Was ik toch thuis gebleven ! (weent) Waarom moesten de kinderen mij die vakantie in Spanje aanpraten ? Ga eens naar Spanje. In Spanje zul je je beter voelen. In Spanje ga je vlugger vergeten. In Spanje zul je beter slapen. In Spanje krijg je andere gedachten. Het was net

of ze in Spanje kunnen toveren.

JOSEE : (Op. Heel opgewonden.) Dat neem ik niet. Dat hou ik niet vol !
Schandalig ! Wat ze me hier aandoen !

JEANNE : Nog al eentje met problemen. Ik ben niet alleen.

JOSEE : Mannen ! Ongegeneerd ! Onbeschoft !

JEANNE : (snikt) Mijn Xavier is heel lief en voorkomend.

JOSEE : Allemaal valse schijn tot ze hebben wat ze willen. Viezerikken,
allemaal !

JEANNE : Je overdrijft. Mannen kunnen heel lief zijn. Als ik denk aan
Xavier en zijn zachte hand op mijn arm dan...

JOSEE : Moest ik naar Spanje komen om voortdurend geconfronteerd te
worden met mannen in hun zwembroek ?

JEANNE : Het is hier warm. Het is vakantie.

NETTEKE : (op)

JOSEE : Jij bent de bazin hier, is het niet ? Ik wil gerust gelaten
worden. Ik wil dat niet. Ik ben een deftig mens.

JEANNE : Misschien een beetje tè deftig.

NETTEKE : (Monstert Josée.) Ik heb de indruk.

JOSEE : Dat ongegeneerd manspersoon van de kamer naast de mijne...

NETTEKE : Valt hij u lastig ?

JEANNE : Hij loopt rond in zijn zwembroek, zegt ze.

NETTEKE : Je hebt wel ver voorover moeten leunen op je terras om dat
te zien. (af)

JEANNE : Zo zit dat ! Wie valt wie lastig ? Juffrouwke, je moet dat
niet zo laten merken. Moet iedereen weten dat je de mannen zo
graag hebt ?

JOSEE : Ik hoef ze niet !

JEANNE : De druiven zijn zuur omdat je er niet van proeven kunt ? De
ware Jacob nog niet tegengekomen, is het niet ?

(Door en Virginie op. Virginie ziet er verfromfaaid uit. Ze is
erg opgewonden.)

DOOR : Zit neer. Ik haal iets te drinken. (af)

VIRGINIE : Ze hebben mij overvallen !

JOSEE : (gretig) Mannen ?

VIRGINIE : Een paar snotneuzen met een bromfiets.

JOSEE : (teleurgesteld) Och, snotneuzen.

JEANNE : Tegenslag gehad. Spijtig !

VIRGINIE : Ze sleurden me tegen de grond. Omdat ik schreeuwde gelijk een speenvarken en mijn handtas niet losliet zijn ze gevlucht.

(Door en Netteke op. Ze hebben een glas water bij.)

NETTEKE : Goddank, ik zie dat het niet ernstig is. Een schram op je been. Je arm een beetje geschaafd.

VIRGINIE : Mijn beste kleed. De riem van mijn handtas is stuk.

NETTEKE : (Kijkt en keurt.) Ik begrijp je, het is niet prettig.
(tegen Door) Waar is het gebeurd ?

DOOR : De senora stapte door de Calle Sebastian en..

NETTEKE : (Tegen Virginie) In dat steegje komt te weinig volk. Het is eenzaam en afgelegen.

VIRGINIE : Het is de kortste weg naar zee ! Ik heb het uitgemeten. Langs de grote straat is het vijfenzeventig meter verder.

DOOR : Zal ik de politie bellen ?

VIRGINIE : Ja, zeker. Wat denken ze wel. Ik eis schadevergoeding.

NETTEKE : (tegen Door) Niet overhaast. (tegen Virginie) Wat is vijfenzeventig meter verder ?

VIRGINIE : De afstand van het hotel naar het strand. Let op ! Niet tot aan de zee. Die is nog eens honderdtwintig meter verder.

JEANNE : Moet jij dat weten ? Waar is dat goed voor ?

NETTEKE : Dat weet ik nog niet en ik woon hier al vijftien jaar.

VIRGINIE : (triomferend) Zie je wel ! Leugenaars, bedriegers en schelmen ! Spanje is er vol van.

DOOR : Mevrouw, je overdrijft.

JOSEE : Hoever is het dan van hier tot aan zee ?

NETTEKE : Dat interesseert geen mens.

VIRGINIE : Ah neen ? Dat interesseert mij ! Hier (toont en leest) Het prachtig hotel ligt op tweehonderd meter van de zee. Tweehonderd meter ! Doe me een lol. Driehonderdvijfenzeventig meter tot aan het strand. De zee is dus nog verder. Dan moet je wel door dat vuil steegje.

JEANNE : Om zoiets te achterhalen riskeer jij je leven ?

NETTEKE : (tegen Door) We houden er best de politie buiten. Mevrouw is niets kwijt geraakt en ze is niet gekwetst. (tegen Virginie) We gaan dat kleed naar de droogkuis brengen en alles is vergeten. Met de politie haal je je enkel een hoop narigheid op de hals.

DOOR : Eigenlijk, de senora heeft gelijk.

NETTEKE : Kom, we trakteren mevrouw op een glaasje cognac. Jij neemt er ook eentje en we vegen er de spons over. (Op Door doelend, tegen Josée) Knappe Spanjaard ! En gediensstig.

JOSEE : Een Spanjaard die Nederlands praat ?

DOOR : Ja, ja. Ik heb jaren in Limburg, in de mijnstreek, gewoond en gewerkt.

JEANNE : Van toeval gesproken.

DOOR : Ik hoorde mevrouw in het Nederlands om hulp roepen.

VIRGINIE : Goddank dat jij er was.

NETTEKE : (Op met dienblad. Terwijl ze serveert) Een flinke borrel om de emoties door te spoelen. Drinken de dames ook een cognacje ?

JOSEE : Zou ik dat durven ?

VIRGINIE : Het zal smaken.

JEANNE : Xavier en ik drinken iedere dag een borreltje.

NETTEKE : Vooruit dan. Op de vakantie.

DOOR : (Heeft er wel op gelet dat hij naast Josée zit.) Hoe bevalt Spanje u ?

JEANNE : Ze hebben me thuis bijna verplicht van te komen.

JOSEE : Ik ben hier nog maar pas.

JEANNE : Je moet wel zwijgen over zwembroeken en badpakken.

VIRGINIE : Hadden ze me niet zoveel leugens wijsgemaakt.

NETTEKE : Kom, drink uit.

VIRGINIE : Ik moet meneer trakteren. Hoe is de naam ?

DOOR : In Spanje zeggen ze Juan. In België was het gewoon Door.

JOSEE : (drinkt) Ik zeg Juan. Dat is veel mooier. (Lonkt over haar glas) Ik ben Josée.

JEANNE : Thuis heet ik Jeanne en in Spanje ook nog.

VIRGINIE : (Drinkt, giechelt. Staat recht. Laat merken dat de borrel zijn uitwerking al heeft. Groet plechtig) Virginie pour les dames et pour les monsieurs la même chose.

JOSEE : (Nipt aan haar glas) Ik word helemaal warm binnenin.

RENE : (Op. Bekijkt het tafereel met veel genoegen.) Aha ! De dames aan de borrel ? Wie trakteert hier ? Het is me eender. (Grijpt de fles. Tegen Netteke.) Madam, ik geef mezelf ook ééntje.

NETTEKE : (Grijpt ook naar fles) Ja maar ! Ja maar !

RENE : (Houdt fles stevig vast) Houden wat je hebt, zeg ik altijd. En... van de gelegenheid gebruik maken. Niet flauw doen, ik

betaal. Zet maar op mijn rekening. René is de naam. René van kamer honderdenzes.

NETTEKE : Vooruit dan maar.

RENE : Zeg eens, wie verjaart hier ?

VIRGINIE : Juan heeft me geholpen toen een paar snotneuzen mijn handtas wilden gappen.

RENE : (Slaat Door op de schouder) Goed zo ! Goed zo ! Ik dacht dat ze mijn valies gepikt hadden. Hier mijn valies en thuis mijn boerderij. Maar het zal dedju niet waar zijn ! Drink uit. Een mens moet zijn leed kunnen vergeten. Zeker op vakantie.

JOSEE : Olé, olé ! (Valt tegen schouder van Door) Oei ! Ben ik een beetje zat ? (drinkt)

JEANNE : (Krijgt ook kennelijk teveel) In Spanje zou alles beter gaan. In Spanje zou ik alles kunnen vergeten. Ik heb nog nooit zoveel aan m'n Xavier gedacht. (snikt)

RENE : Niet janken ! Volhouden dedju ! Volhouden ! Ze proberen thuis ook met mijn voeten te spelen, denken dat ik versleten ben. Dat zal waar zijn !

DOOR : (drinkt en wil weg) Als de dames me willen verontschuldigen ?

JOSEE : Nu al ? Blijf nog even. Nu wordt het pas gezellig.

DOOR : Denk eraan, dames, Calle Sebastian, daar blijf je beter uit de buurt. (Handen geven)

JOSEE : (Hand vasthouden) Kom je nog eens langs ? Moet je echt weg ?

VIRGINIE : We zijn nog tien dagen in Spanje.

JOSEE : (Gaaf met Door mee) Woon je in de buurt ? (Samen met Door af)

VIRGINIE : Voor mij geen borrel meer. Ik ben precies wat tipsi !
Doei ! (af)

JEANNE : (tegen René) Jij gaat ook weg ?

RENE : Jij bent niet graag alleen ? Wat is het, juffrouw of madam ?

JEANNE : Weduwe. Ik woon alleen maar ik ben niet alleen. Hier ben ik alleen, helemaal alleen.

(Frans en Manda op.)

FRANS : Nu je aan de borrel bent, kun je me missen.

RENE : Ik trakteer. (tegen Manda) Dag, madam.

MANDA : Madam ? Zeg maar Manda van Guskes Mie.

RENE : Schenk ik u eens in ?

MANDA : Neen, neen, voor mij geen sterke drank.

RENE : Een goeie remedie, vooral tegen eenzaamheid.

MANDA : Ik word er ziek van en eenzaam ben ik niet. Helemaal niet !

JOSEE : (Op. Heel vrolijk) Ik lust er nog twee !

JEANNE : Niet doen ! Ze heeft genoeg.

JOSEE : Een knappe Spanjaard ! Charmant ! Weet je, hij komt me straks afhalen voor een koffietje op een terras.

MANDA : Hola ! Een beetje voorzichtig hé ! Je bent hier in Spanje. Mijn man zei dat Spanjaarden vlugger zijn dan die van thuis.

FRANS : (tegen Josée) Juffrouw of madam, ik zou het niet doen !

JOSEE : (In de wolken) Hij heeft mijn hand gekust ! Zo deed hij dat.

MANDA : Onnozel schaap ! Ochottekes ! Haar hand gekust !

JOSEE : Een kopje koffie drinken op een terras en dat op klaarlichte dag. Je gaat het ver zoeken. Het is vakantie. Olé olé ! (af)

FRANS : Ik loop eens over het strand. Eens kijken of er deze avond ergens een orkestje staat aangekondigd. Zo een Spaans orkest daar zit soms meer muziek in dan je verwacht. Mannen met een trompet interesseren mij. Gitaar ? Dat is meer lawaai dan muziek. Het is modern en iedereen meent het te kunnen. Ik luister meer naar de melodie. De fluwelen klank van een trompet. Van die lange zuivere tonen en dan huppelen met korte nootjes gelijk een merel in het gras.

RENE : Jij kent er precies wat van.

FRANS : De trompet is mijn leven. (zucht) Een mens heeft niet altijd alles wat hij graag heeft.

JEANNE : Het zou wel kunnen. Als de anderen je gerust lieten.

FRANS : Misschien wel, ja.

RENE : Het moeten straffe mannen zijn die mij beletten mijn leven te leiden gelijk ik wil.

FRANS : Wie geboren wordt trekt een loterijbriefje. Je kunt er geluk mee hebben. De meesten vallen buiten de prijzen.

MANDA : Pessimist !

RENE : Het is vakantie, kop omhoog ! Ik ga mee op verkenning. Langs het strand is meer te zien dan hier. Gaat er nog iemand mee ?

JEANNE : Het is te warm.

MANDA : Ik ben verdorie blij met een beetje rust. Moet ik in Spanje ook al de hele tijd met mannen te doen hebben ? Mannen die bepalen waar je naartoe gaat en wanneer je terugkomt. Of het tijd is om te gaan slapen en hoe laat je mag opstaan. Welk kleed jou

past en of je mag stofzuigen. Ik wil mijn rust ! Ik ga deze dagen gebruiken om mijn goesting te doen. Niet die van een ander.

(Frans en René af.)

JEANNE : Ik heb altijd graag iemand rond mij die zegt wat ik moet doen.

MANDA : Ze hebben me thuis verteld dat hier prachtige winkels zijn.

Daar ga ik mijn tijd voor nemen. (af)

(Netteke komt op. Hangt een aankondiging op en vertrekt.)

JEANNE : (leest) Alles wordt goed gepland. Uitstap per autocar naar Barcelona. Boottocht naar Blanes. Flamengoavond, barbecueavond, dansavond. Het zou mooi kunnen zijn als mijn Xavier hier was.

(snikt)

TWEEDE BEDRIJF

(Zelfde decor. Schemerduister.)

JOSEE : (Op. Dansspasjes. Kennelijk over haar theewater. Zingt.)

Olé, olé, olé ! We gaan naar Spanje !

DOOR : Ssst ! Ssst ! Je maakt het hele hotel wakker !

JOSEE : (Zingt) Slaap kindje, slaap, daarbuiten...

DOOR : Heb je de sleutel van je kamer ?

JOSEE : De sleutel ! De sleutel van mijn kamer. (Zoekt in handtas. Vindt de sleutel. Wil hem aan Door geven.) Hier zie ! De sleutel van het Aards Paradijs. (Bedenkt zich en steekt de sleutel vlug terug.) Ik heb hem en ik hou hem.

DOOR : Je geraakt nooit alleen op je kamer.

JOSEE : O jawel ! (Tikt Door tegen zijn wang) Braaf zijn Juan. De avond niet bederven. Het was mooi. Laat het zo blijven. Morgen komt er nog een dag.

DOOR : Je vertrouwt me niet.

JOSEE : Laat me rustig naar boven gaan. Ik haal het wel.

DOOR : Het was toch goed deze avond ? Heb ik iets verkeerd gedaan ?

JOSEE : Je bent heel lief geweest.

(Door wil Josée omhelzen. Ze weert hem bruusk af.)

JOSEE : Neen ! Neen ! Hou op. Je hebt me de ganse avond een fijn gevoel van binnen gegeven en dat wil ik bewaren.

DOOR : Eén kus ? Een zoentje als afscheid. Gun mij die herinnering !

JOSEE : Geduld Juan. Geef me nog wat tijd. Het kan voor mij niet zo vlug.

DOOR : De dagen zullen voorbij vliegen. Waarom geniet je niet van ieder ogenblik ?

JOSEE : Een onnozele gans moet je niet misleiden, Juan. Zodra mijn vakantie voorbij is, ben je me vergeten.

DOOR : Vergeten ? Jou vergeten ?

JOSEE : Ja, dan ben jij me vergeten. Ik heb me belachelijk gemaakt en hou er mijn hartzeer aan over.

DOOR : Neen ! Zo wordt het niet !